

Правий

розповсюджується безкоштовно

щомісячне громадсько-політичне видання

Поступ

№ 11, грудень 2009 р. Б.

ПРОПИТА МОЛОДІСТЬ

В Україні 40% дітей регулярно вживають алкоголь. І це при тому, що до 18 років продаж спиртних напоїв в нашій державі заборонено. А за результатами опитування Всесвітньої організації охорони здоров'я, Україна посідає перше місце у світі за масштабами підліткового алкоголізму.

Як часто на вулиці ви зустрічали молодих мам чи татусів, які гуляючи зі своїми 3-4 річними дітьми попивають пиво чи слабоалкогольні напої? Або відпочиваючи «на природі» в присутності своїх чад зігріваються міцнішими горілками та коньяком? А хіба може обійтися родинне застілля без символічних 50 гр. вина школяру, мовляв, «та то ж своє, домашнє – натурпродукт! Трішки можна...». Такими діями, ви, шановні батьки, закладаєте першу підвалину у вихованні залежної від алкоголю особистості.

Алкоголізм, що сформувався у підлітковому чи юному віці, медики трактують як ранній алкоголізм. Вважають, що у цьому віці клінічні прояви алкоголізму розвиваються швидше і є більш небезпечними. Річ у тім, що в організмі дитини чи підлітка алкоголь найшвидше проникає у кров, печінку та мозок, і тоді як у дорослих він викликає лише втрату тверезості, то у дітей та підлітків алкоголь провокує структурні зміни у мозковій тканині. Через те, що центральна нервова система ще не повністю

сформована, на неї дуже сильно впливає алкоголь, а якщо етанол завдав структурних пошкоджень мозку, то вони є незворотними, адже нервова тканина не відновлюється і можуть викликати значні нервові розлади. Наслідки такого впливу більш ніж сумні – порушення остаточно диференціювання тканин, недорозвинення нейронів, непровідність нервових волокон і, як наслідок, втрата чутливості тих чи інших ділянок тіла тощо. Відтак усі ці симптоми призводять до поступової деградації особистості.

«Алкопопси» та пиво
Для того щоб молода людина перетворилась на алкозалежну їй не потрібно вживати спирт, одеколон чи самогонку. Все почина-

ється, як це не банально звучить, з малого. Пиво, вино, так звані «алкопопси» – слабоалкогольні напої з вмістом соку сьогодні дуже популярні серед молоді та навіть дітей. Жодна вечірка чи посиденьки біля під'їзду без них не обходяться. Небезпека таких напоїв в тому, що вони стають незмінним супутником молоді на дискотеці, прогулянці чи у спілкуванні з друзями. Якщо без пляшки в руці підліток відчуває дискомфорт то це вже психологічна залежність.

Але такі напої викликають і фізичну залежність. Адже при звичаї вживати спирт, одеколон чи самогонку в невеликих дозах,

НЕБЕЗПЕКА ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Спостерігаючи за розвитком сучасної геополітики, асиміляцією, стрімким розвитком капіталізму й лібералізму, втрачаючи політичної ідентичності та самостійності країн і суспільства, можна помітити «ейфорію» від цього правлячої верхівки, яка таким чином отримує колосальні вигоди й капітали. Та чи вигідно це Україні?

читай ст.2

РІК БЕЗ БАНДЕРИ

22 грудня 2008 року в національній опері ім. Т.Шевченка, під егідою Міністерства культури і туризму України, відбулася урочиста академія на честь 100-річчя від дня народження Провідника ОУН, яка на державному рівні ознаменувала відкриття року Степана Бандери в Україні. Але чи був 2009 дійсно роком Степана Бандери?

читай ст.5

ЧИ ВАРТО УКРАЇНЦЯМ БОЯТИСЯ ДІДА МОРОЗА?

Страшно. Уже настає час Діда Мороза. Холодно і морозно буде в нас у родині від з'ясування стосунків – хто ж саме прийде нас вітати із Новим Роком – Святий Миколай, Санта Клаус чи таки Дід Мороз? Упродовж грудня-січня цей дід у червоному вбранні буде всюдисущий: телевізор, вулична реклама, радіо, заставки в неті. І викликати в більшості – веселу посмішку, а у декого крики обурення.

читай ст.6

СС «ГАЛИЧИНА» – НЕВИЗНАНІ ГЕРОЇ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Невизнання сучасною українською владою національних героїв, схоже, стає звичним явищем. Навіть гірше – поряд із пропагандою псевдогероїв мертвого, вже 19 років, союзу, народні обранці, різних мастей, гарантії і «ті, що працюють» активно очорнюють справжніх героїв, що зі зброєю в руках виборювали ту саму, омріяну націю і оспівану її поетами «Вольную волю».

читай ст.6

«С.К.А.Й.»: МИ ХОЧЕМО, ЩОБ НАША МУЗИКА НАДИХАЛА

Цей гурт варто почути наживо. Щирість їхніх пісень дістає до глибини, сила вокальної і музичної подачі викликає мурашки по шкірі. Мова про гурт «С.К.А.Й.» – тернопільських хлопців, які змогли підкорити вітчизняний шоу-бізнесовий ринок. Велика заслуга їхньої популярності – талант лідера колективу Олега Собчука, привітного та вельми цікавого співрозмовника.

читай ст.7

Ніщо не спинить ідею, час якої настав!

В РОСІЙСЬКОМУ КУЛЬТУРНОМУ ЦЕНТРІ ПРЕДСТАВЛЕНО ФОТОВИСТАВКУ ПРО УПА

30 листопада в Російському культурному центрі міста Нарва (Естонська Республіка) відбулася презентація фотовиставки “Українська Повстанська Армія. Історія нескорених”. Відкривав експозицію Надзвичайний і Повноважний Посол України в Естонії Павло Кір’яков, а першими її відвідувачами стали науковці, представники місцевої влади, громадськості та ЗМІ.

До м.Нарва експозиція прибула зі столиці, м. Таллінна, де вона експонувалася протягом місяця у Військовому музеї Естонії. Виставка, що є спільним проектом Служби безпеки

України та Центру дослідження визвольного руху, уже побувала в усіх регіонах України та експонувалася в м. Вільнюс (Литва), м. Афіни (Греція). В експозиції представлено понад півтисячі різнопланових світлин – достатній матеріал, на основі якого оглядачі експозиції зможуть зробити свої висновки про український визвольний рух.

По завершенню експонування в м. Нарва планується її презентація в м. Тарту. А вже в лютому 2010 р. з виставкою зможуть ознайомитися мешканці та гості столиці Латвії – м.Риги.

МЕДВЕДЄВУ НАДАЛИ ПРАВО ОСОБИСТО ПРИЙМАТИ РІШЕННЯ ПРО ВИКОРИСТАННЯ АРМІЇ ЗА КОРДОНОМ

16 грудня, верхня палата російського парламенту - Рада Федерації (РФ) - на своєму пленарному засіданні надала президентові РФ універсальний мандат на ухвалення рішення про оперативне використання Збройних сил за межами країни.

Тепер президентові не доведеться звертатися до верхньої палати щодо кожного конкретного випадку використання армії за межами Росії.

Нагадуємо, що прийняті в листопаді поправки передбачають використання росій-

ської армії за кордоном з метою захисту інтересів РФ та її громадян, підтримання міжнародного миру та безпеки. Крім того, формування ЗС РФ можуть використовуватися з метою боротьби з піратством і забезпечення безпеки судноплавства.

У попередній версії закону Про оборону передбачалося використання російської армії за кордоном виключно для боротьби з міжнародним тероризмом та виконання завдань згідно з міжнародними договорами.

РІЧНИЦІ БОІВ УПА МОЖУТЬ СТАТИ ДЕРЖАВНИМИ СВЯТАМИ

Український інститут національної пам’яті скерував у Секретаріат Президента список військових пам’ятних дат, складений “з метою увічнення перемог української зброї в історичній пам’яті народу, відродження і розвитку національних військових традицій”. Список, скерований у Секретаріат президента (СП), включає близько 30 пам’ятних дат. Ці події пропонують святкувати на державному рівні і популяризувати з метою військово-патріотичного виховання – в першу чергу в армії і військових навчальних закладах. У списку, зокрема, є такі події: похід князя Аскольда на Константинополь 860 року; оборона Севастополя під час Кримської війни; бій під Крутами 1918 році і битви Української повстанської армії (УПА).

Перелік військових пам’ятних дат був

складений Інститутом національної пам’яті на виконання указу президента Віктора Ющенка від 13 листопада “Про деякі заходи щодо святкування видатних подій національної військової історії”.

У Міністерстві оборони з натхненням сприйняли появу переліку військових пам’ятних дат. “Ми проводитимемо лекції, показуватимемо фільми, святкуватимемо пам’ятні дати на місцях бойової слави української армії, а також будемо перейменовувати військові частини. У нас до цих пір є частини імені ордена Леніна або героїв Жовтневої революції. Це треба виправляти і називати частини іменами українських героїв”, – заявив начальник відділу військово-патріотичного виховання і традицій Міноборони Вячеслав Бугіль.

НА ДЕРЖАВНОМУ РІВНІ ВІДЗНАЧАТИМУТЬ 450-РІЧЧЯ СТВОРЕННЯ ПЕРЕСОПНИЦЬКОГО ЄВАНГЕЛІЯ

450-річчя створення одного з державних символів України – Пересопницького Євангелія – відзначатиметься на державному рівні. Про це голова Рівненської обласної державної адміністрації Віктор Матчук повідомив на місцевому телебаченні.

За словами керівника області, під час робочої поїздки Президента України Віктора Ющенка на Рівненщину минулого тижня вда-

лося погодити останні штрихи Указу Президента про відзначення на державному рівні у 2011 році річниці створення Пересопницького Євангелія.

Крім того, керівник області зауважив, що в Указі Президента буде передбачено і цілий комплекс заходів з відновлення самого населеного пункту Пересопниці: будівництво сучасної дороги та газифікація села.

ЛІДЕРИ 12 ПАТРІОТИЧНИХ ОБ’ЄДНАНЬ ВИСЛОВИЛИ СВОЮ ПІДТРИМКУ В.ЮЩЕНКУ

16 грудня в приміщені Центру національного відродження відбувся Круглий стіл на тему “Український вибір - 2010”. Захід був присвячений майбутнім президентським виборам, зокрема, на ньому було вироблено позицію патріотичної громадськості Києва щодо підтримки певного кандидата на виборах-2010.

Організації-учасниці круглого столу, серед яких, окрім ОУН та ОУН(б), - Молодіжний Націоналістичний Конгрес, Київське крайове Братство ОУН-УПА, УНА-УНСО, Рада Українського козацтва при Президентові України, ВУТ «Просвіта», КМО Товариства «Меморіал», Конгрес українських націоналістів, ГО «Українська справа», Українська Інформа-

ційна Служба та Асоціація дослідників голодоморів в Україні, зішлися на тому, що єдиним виразником українських інтересів як на внутрішній, так і на зовнішньополітичній арені є чинний Президент Віктор Ющенко.

Представники патріотичної громадськості висловилися на підтримку спільної заяви Організації Українських Націоналістів та Організації Українських Націоналістів (бандерівців), в який було задекларовано підтримку Ющенка на виборах-2010 з боку ОУН і ОУН(б).

Також учасники круглого столу погодилися розробити комплекс спільних дій, які сприятимуть перемозі єдиного проукраїнського кандидата.

вбита цього року на Філіппінах – 30 чоловік.

На другому місці за кількістю вбивств після Філіппін – Пакистан, де жертвами нападів стали четверо журналістів, а на третьому – Росія, де загинуло троє. Також серед країн, у яких було вбито працівники ЗМІ – Афганістан, Мексика, Шрі-Ланка, Колумбія, Палестина і Венесуела.

Підготувала Майя Москвич

НЕБЕЗПЕКА ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Спостерігаючи за розвитком сучасної геополітики, асиміляцією, стрімким розвитком капіталізму й лібералізму, втратою політичної ідентичності та самостійності країн і суспільства, можна помітити «ейфोरію» від цього правлячої верхівки, яка таким чином отримує колосальні вигоди й капітали. Та чи вигідно це Україні?

Розвиток сучасної цивілізації характеризується перш за все глобалізацією. Такий політичний курс формується світовою правлячою елітою, що керується лише власними корисливими інтересами.

Метою глобалізації є лише захист інтересів вузького прошарку правлячої верхівки та власників великих транснаціональних корпорацій, отже вона спрямована проти більшості населення світу.

Якщо придивитись повніше, можна побачити, що в рамках процесу глобалізації існує загроза не тільки політичній залежності країн, а й суспільства загалом. З кожним днем, все більша кількість людей опиняється за межею бідності, водночас капітали багатих стають все більшими. Розрив між бідними та багатими щодня зростає. Якщо скласти лише офіційний капітал десяти найбагатших громадян України, то він в декілька разів перевищить увесь держ.бюджет.

Існуючі складені світові економічні відносини засновані на спекулятивній економіці, що виробляє гроші та послуги, проте аж ніяк не цінності й вчинки. Економічна глобалізація все більше стає схожою на пограбування і без того бідних.

Створення однорідного, мононаціонального суспільства, позбавлення його будь-яких особливостей зводиться до утворення сірої маси, що підпадає під формат стандартного покупця. Увесь світ повинен їсти однаково шматковану їжу, святкувати ті ж вигадані свята і купувати, купувати і ще раз купувати те, що їм не потрібне.

Глобалізація по суті є відродженням колонізації. Вузьке коло осіб живе за рахунок всіх інших і душить найменші прояви спротиву цьому. Вони підганяють під себе державні апарати й закони, керують силовими структурами, пресою.

По суті, влада ТрансНаціональних Корпорацій (ТНК) і прискорена ними глобалізація – це куплена тоталітарна влада світового масштабу. Вони поширюють свою Владу нахабно й цинічно. Що можливо купити – купують, кого не вдається й приносять свою Владу силою. Та ж боротьба з тероризмом, набула у західних олігархів такої популярності саме завдяки можливості відкрито і практично без перешкод посилювати методи тотального контролю за населенням.

Олігархи і представники великих капіталів вдало маскують експлуаторську систему світової глобалізації. Основним аргументом прихильників цієї утопії є відносно благополуччя країн, де стрімко декларуються принципи демократії, лібералізму та капіталізму, проте суть вищезгаданої системи лишається незмінною. Глобалізація вигідна і захищає інтереси перш за все

світової олігархії та маленької групи правлячої верхівки і тим самим, зводить нанівець інтереси переважної більшості звичайних громадян, призводить до розквіту міжнародного політичного паразитизму, коли одні країни буквально живуть за рахунок решти і споживають в неймовірних кількостях світові природні ресурси. Глобалізація – це ні що інше як модернізований капіталізм, що створює сприятливі умови існування лише для людей з відсутністю будь-яких принципів, для циніків з гіпертрофованою жагою грошей та розвитку капіталу, що породжує і тягне за собою величезну кількість негативних соціальних явищ, в першу чергу – комерціалізації життя. Причиною усіх цих явищ є культ грошей, їх завищена і часом головна роль у житті людей, що затьмарює собою способи та джерела їх здобування.

Для протистояння цим явищам першочерговим є усвідомлення кожним своєї значимості. Громадська свідомість і солідарність - саме це є основою, яка допоможе встояти перед тиском світового капіталізму й влади чиновництва.

Державній владі абсолютно байдуже щодо нашого майбутнього. Ніхто в цій країні не дбає про звичайних громадян, якщо вони не подбають самі про себе. Громадська активність, соціальна та політична небайдужість – перші кроки на шляху боротьби з існуючими реаліями.

Сучасні ТНК створюють всі необхідні умови для власного збагачення. Придушують розвиток та ріст вітчизняних виробників, витісняють їх з ринку, або роблять неконкурентоспроможними, руйнують і скуповують підприємства, скорочують кількість робочих місць або заповнюють їх дешевою робочою силою. Будь-які прояви громадської активності та спротиву вони одразу ж придушують усіма можливими і неможливими способами заради власної стабільності. Будь-які ТНК вигідні лише своїм власникам-капіталістам, та правлячій верхівці, що невпинно збагачується на цьому, створюючи нелегальним шляхом умови задля їх процвітання, тому поява та робота таких компаній потребують неабиякого контролю.

Кожна ситуація та дія влади повинна наштовхуватись на адекватну та справедливую реакцію суспільства. Владна верхівка повинна знати, що вона являється слугою народу, а не власного гаманця. Громадяни, в свою чергу, мають усвідомлювати, що саме вони в праві контролювати будь-якого чиновника. Сильна громадянська позиція, формування альтернативних центрів впливу на суспільство – шлях до дезорієнтації та повного перезавантаження системи відносин в країні.

<http://chorkomitet.in.ua>

ТЕМА НОМЕРА

ПРОПИТА МОЛОДИСТЬ

початок ст 1

організм вимагає збільшення надходження спирту. Що спонукає особу «переходити» на міцніші напої. Крім того, вживаючи слабоалкогольні напої молодий організм втрачає здатність відторгнення алкоголю (рвота, слабкість, запаморочення), що сприяє безболісному такому «переходу».

Державний захист

Сьогодні згідно законодавства продаж неповнолітнім алкогольних напоїв заборонено. Але чомусь за статистикою кількість малолітніх алкоголіків тільки зростає. А все тому що хоч закон і є, а ось слідувати за його виконанням немає кому. За логікою це мала би бути міліція, але вона не поспішає застосовувати санкції проти порушників, мовляв, «нам бандитів немає кому ловити, а ви зі своїм пивом...». Підприємці, зрозуміло, теж не поспішають його виконувати, адже підлітки, що купують спиртні напої – левова частина прибутку.

Окреме питання рек-

лами алкоголю. Сьогодні в прайм-тайм підлітки вільно спостерігають промоцію пива, «алкопопсів» і навіть горілки. Введення обмеження на рекламу міцних напоїв у вигляді рекламування торгових марок, а не продукту свого результату не дало, адже у зв'язку із вільним розташуванням горілки в супермаркетах та магазинах сьогодні будь-яка дитина знає, що ТМ «Біленька» це є горілка «Біленька». Не кажучи про те, що у відеоряді таких реклам завжди присутня пляшка, а іноді і процес її розпивання.

Як зазначає экс-міністр охорони здоров'я Микола Поліщук: «Збільшенню масштабів алкоголізму сприяє відсутність державної політики у цьому питанні. Ми відрізняємося від європейських країн тим, що у нас немає сформованої наркополітики. Ні по відношенню до наркотиків, ні по відношенню до спиртного, ні по відношенню до тютюну. Щоб змінити ситуацію на краще, необхідно впровадити повну заборону реклами алкоголю і тютюну».

Олександр Машилай

ПАРЛАМЕНТ ГРУЗІЇ ЗАКЛИКАЄ ПОСИЛИТИ ТИСК НА РОСІЮ

Парламент Грузії 15 грудня ухвалив спеціальну заяву у зв'язку з активізацією незаконних дій Росії на території Грузії, повідомляє прес-служба вищого законодавчого органу країни. Заява, яку буде передано міжнародному співтовариству, прийняли на засіданні парламенту 85 голосами.

У своїй заяві грузинський парламент зазначає, що Росія своїми діями, серед яких, - "інтенсивне будівництво російських військових баз і об'єктів на

окупованих територіях, спорудження між окупованими і неокупованими територіями дротяних бар'єрів і муру, розміщення вздовж адміністративного кордону прикордонних сил ФСБ РФ і насильницька паспортизація населення", порушує основоположні принципи міжнародного права і угоду про припинення вогню, досягнуту за посередництва Європейського союзу.

Крім того, в документі йдеться і про "незаконне проведення виборів на оку-

пованих територіях", організувавши які РФ "намагається легітимувати підсумки етнічної чистки, в результаті якої з цих регіонів було вигнано більше 70% населення"

У своїй заяві парламент Грузії закликав міжнародне співтовариство "посилити політичний і дипломатичний тиск на Росію з метою припинення згаданих вище деструктивних дій, продовжувати тверду політику невизнання окупованих територій Грузії". Також

вищий законодавчий орган Грузії звертається з проханням "посилити тиск на Російську Федерацію для виконання угоди про припинення вогню, зокрема для допуску місії моніторингу Євросоюзу в зони конфлікту, продовжити політику визнання нелегітимними всіх так званих виборів, проведених на окупованих територіях Грузії і зажадати від Російської Федерації відкликати рішення про визнання окупованих територій Грузії".

Благодійність

10 000 КНИГ ПРО УПА БУДЕ ПОДАРОВАНО БІБЛІОТЕКАМ СІЛЬСЬКИХ ШКІЛ

Мізерна забезпеченість сільських бібліотек підручниками, посібниками, науковими книгами вже давно стала закономірністю в Україні, зокрема й Волині. Крім того, для краю, де зродилася УПА, притаманний певний парадокс, коли особливими знаннями про українських повстанців населення області не відрізняється.

З метою хоч якось допомогти у вирішенні даної ситуації видавництво «Літопис Української Повстанської Армії» та Всеукраїнська молодіжна громадська організація «Національний Альянс» протягом грудня втілюватиме у Волинській області кампанію «Українській школі – українську книжку». Організатори планують подарувати близько 13 томів книг кожній шкільній бібліотеці сільської місцевості Волині.

Переважно ці видання про діяльність УПА, які містять у собі документи, спогади очевидців і самих учасників визвольних змагань та матеріали, що засвідчують джерельну точність та об'єктивність написаного.

Важливо, що серед книжкового дарунку будуть теми, присвячені дослідженням функціонування УПА саме у Волинській області.

З такою ініціативою до молодіжного об'єднання звернувся Микола Посівнич, голова Благодійного громадського фонду «Літопис УПА» ім. В. Макара. Таким чином, Національний Альянс забезпечуватиме організаційну складову кампанії та здійснюватиме контроль за передачею видань навчальним закладам.

Також під час реалізації акції молодіжне об'єднання планує організувати презентації самого видавництва у кожному районі області.

«Літопис УПА» – це спільне видання Об'єднання колишніх вояків УПА США і Канади та Товариства колишніх вояків УПА ім. генерала Тараса Чупринки в США і Канаді. Від початку заснування видавництва, 35 років тому з'явилося 67 томів у трьох серіях.

Квола освітня та просвітницька робота з боку державної влади, недостатня кількість кваліфікованих вчителів, майже відсутність матеріально-технічної бази на місцях пояснюють мізерний рівень об'єктивного знання та розуміння історії України молодими людьми. Тому, звичайно, даний подарунок є великою рідкістю й стане, так би мовити, щедрою інвестицією для майбутнього інтелектуального розвитку та піднесення національної свідомості сільської молоді Волині.

Ольга Богачевська

Власна думка

«АЗИ» ДИПЛОМАТІЇ

Успішна зовнішня політика – це коли дипломати заробляють для своїх громадян не менше, ніж фабрики і заводи

Ви коли небудь чули про Науру? Про цей тихий рай загублений в безкрайніх просторах Тихого океану? Якщо не чули, то дарма, адже тому як поставлена у цій карликовій країні робота дипломатичної служби можна лише позаздрити. Тамтешні урядовці втомившись жити на одних кокосах і бананах вирішили підзаробити на визнанні незалежності Абхазії та Північної Осетії. В обмін на цей дипломатичний пірует острів'яни отримають фінансову допомогу Москви у розмірі \$50 млн. В перерахунку на кожного з 14 тисяч мешканців країни виходить по 3570 доларів на носа. Зважаючи на те, наскільки далека від Тихого океану Грузія, а також на сумму премії – крок виглядає цілком розумним. Так, меркантильним, але якщо ти живеш в Науру, а єдині твої сусіди – акули, то обирати варіанти особливово не приходиться.

Зрештою, навряд чи зрада Грузії спричинить акції протесту на вулицях округу Ярен, або ж на узбережжі озера Буада. Адже країна у 2002 році «розвела» не те що Абхазію, а цілий Китай. Саме тоді Науру вирішила встановити дипломатичні відносини з Піднебесною. В обмін на це Пекін пообіцяв \$130 млн. – 9300 доларів на людину. Але цією сумою поповнити свій бюджет полінезійці так і не змогли. Одвічний супротивник Китаю – Тайвань запропонував більше, а кожен житель на рівному місці збагатився більш ніж на 10 тисяч «баксів».

З утворення Придністровської республіки, Косова, а згодом Абхазії – Україна собі ніякої користі не набула. Звісно, поводитися так як Науру найбільший за площею країні в Європі не личить. Та й занадто великими в усіх вище зазначених випадках були інтереси найстратегічніших союзників – США, Росії та Грузії. Втім, в найближчі 5-10 років геополітична мапа світу ще підкине нашим дипломатам десятки нагод підзаробити. Я, наприклад, зовсім був би не проти якщо мені виділив пару сотень баксів іспанський уряд за невизнання Каталонії. Україні слід вже і негайно засудити результати неофіційного референдуму, який на днях відбувся в Барселоні, що заствідчив бажання мешканців провінції стати незалежними. Такі кроки дозволили б нам вскочити першими у чергу, на декілька років вперед забронювавши собі хлібне місце. Можна було б, звичайно навпаки визнати незалежність Каталонії. Я, наприклад, вболіваю за синьо-гранатову Барселону, а не за вершковий Реал. Гадаю, таких в Україні більшість. Проте, по-перше Київ завжди виступає проти сепаратизму (через Крим), а по-друге, навряд чи Росія платитиме комусь за визнання Каталонії так як платить за Абхазію. Тому заробітки більш передбачаються у Мадриді.

В проблематиці відокремлення Фландрії від франкомовної Бельгії (Валлонії) сумнівів у доцільності підтримки перших немає. Це найбагатший індустріальний і що найголовніше – платоспроможний регіон країни. Зрештою, можна навіть не обов'язково брати грошми. Ви відмовитеся якщо Вам, наприклад, в обмін на братню підтримку запропонують безвізовий візд в Антверпен чи Брюгге? А чи не закупив би у нас зброї на пару сотень мільйонів доларів Судан в обмін на політичне прикриття місцевого режиму? Чи нам потрібно вболівати за демократизацію місцевих бедуїнів? А Чад? А Марокко – за рішуче і голосне засудження фронту ПОЛІСАРІО? Врешті-решт, якщо ми не будемо вчитися практичній, а не кабінетній дипломатії в Сахарі, то через 20-30 років не зможемо зіграти першу скрипку в закулісних інтригах розпаду Росії, відокремлення Сибіру, Татарстану, відходу Карелії до Фінляндії. І тоді за полярним колом в містах компактного проживання українців-нефтяників господарюватимуть японці з китаїцями.

Мораль цієї казки така – українська дипломатія працює в Україні препаскудно. Її не чути, вона нічого нам не дає, вона не веде країну крізь шторми світових подій, вона програє все що можна. Всі самміти, всі конференції де вона присутня закінчуються для нашої країни провалом, або декламаціями про прогрес у віддаленому майбутньому. Зважаючи на те, що маємо «нуль», навіть дипломати Науру з їх проституційними замашками виглядають краще. Чому програє Ющенко? Бо свободу – на хліб не намажеш, а те, що мається – Євроінтеграція – наші дипломати ганебно прогавили. Проблема не в кадрах. Всі вони освічені і самі по собі розумні. Проблема у настрій, у підсвідомому бажанні рухатися в чужому форватері. А потрібно бути піратом у смокінгу. Настає їх час.

Ігор Гошовський

вибори - 2010

АНТИУКРАЇНСЬКІ КАНДИДАТИ РОЗДУМИ ПРО ДЕМОКРАТІЮ

Всі, хто стверджує ніби в Україні немає демократії і ми й досі не можемо позбутися спадщини радянського, авторитарного минулого, глибоко помиляються. Бо насправді демократія в нас розвинута більше ніж в «класичних» демократичних державах Заходу. І багатопартійність, і свобода слова, і альтернативність у виборі якогось кандидата чи партії!.. Все, чого забажає широка українська душа, яка прагне демократичного розвитку та ПРАВДИ – в наявності, причому, в широкому асортименті!..

Це ж тільки в нас можуть безкарно діяти філіали російських екстремістських організацій, які глумляться над нашими пам'ятниками та виступають проти нашої законної державності і територіальної цілісності, і при цьому не відчувають жодного політичного чи культурного дискомфорту. Це тільки в нас на посаду Президента держави претендують люди, які не знають української мови і не є українцями за своєю суттю.

Ну чим не демократія?

Більшість всіх відомих кандидатів, кожен з яких говорить про потребу в змінах і нових шляхах виходу з кризи, тримають за спиною добру жменю різного покрою олігархів, які ще з часів Кучми набули незаконно свої капітали і тепер порівняно дрібними подачками намагаються «відбілити» свої досьє. Це стосується як Тимошенко та Януковича, так і Ющенка з Литвином, останнього з яких взагалі можна назвати апологетом сучасної версії «кучмізму». Прізвиська цих олігархів на слуху у всіх, і відповідь на питання яким чином вони надалі допомагатимуть Україні та українцям, очевидна – як і колись, обдираючи їх і викристовуючи в якості дешевої робочої сили.

Якщо ж спробувати проаналізувати програми всіх наявних кандидатів, то можна відмітити одну характерну тенденцію – всі вони є ідеологічно розмитими, а отже – не мають під собою жодної цілісної платформи стратегії та тактики розвитку України. Вони радше є просто хаотичним міксом різних болючих і не дуже болючих тем, придатних для популістської роботи передвиборчих штабів та політтехнологів. Центризм з креном в різні боки, за винятком хіба Ющенка, який тримається на порівняно правих засадах.

Найбільшим радикалізмом в національних питаннях відзначається, порівняно молодий кандидат-«східняк» Сергій Тігіпко. Мовний чинник, якому даний кандидат приділяє частку своєї риторики, несе в собі наступний зміст: державництво російської мови і всебічна її підтримка. Більше того, Тігіпко виступає за згортання політики «націоналізації» Ющенка і налагодження конструктивнішого діалогу з північними сусідами. Одним словом, яскравий пророк проросійської, експансивної політики, який... проте, немає жодних шансів на цих президентських перегонах, але який активно розкручує свою персону і працює з електоратом Януковича, відбиваючи його «прогресивну» частку.

Янукович, як і в старі добрі часи, дискредитує українську мову своїми східними акцентами та інтелектуальними потугами, аналогічно рішуче налаштований насаджувати російську мову як державну. Щоправда, таких зв'язків з Росією як колись у нього вже нема, адже його місце вдало зайняла Тимошенко, почавши активніше працювати з Кремлем.

Насподівано своєю оригінальністю відзначився і «країні потрібний» Литвин. Висунення своєї кандидатури на пост президента цей політик провів у стилі колишніх комуністичних з'їздів. На сцені сиділи поважні представники села, заводських трудових колективів, військові, а на початку дійства під музику із радянської програми «Время» молоді хлопці та дівчата внесли жовті прапори. Незрозуміло чи то кандидат вирішив зіграти на ностальгічних спогадах народу, чи відбити частину електорату у Симоненка, але очевидно одне – Литвин пішов «на ліво». В ідеологічному сенсі.

Тому, так чи інакше, але сучасним бандерівцям можливо прийдесть йти вже з весни в підпілля і воювати проти нового режиму, в залежності від його дій та намірів. Досвід є та й гасла модернізувалися. Окрім соборної української держави, ми знову будемо боротися за демократію, а там, дивіться і Європа простягне нам свою братню руку, і принесе нам на підносі громадянське суспільство, нову демократичну еліту та багато грошей.

Головне – вірити в це.

А по вірі, як кажуть християни, всім і воздасться.

Сергій Михайлович

«МИ МОГЛИ У ВАС СТРІЛЯТИ, АЛЕ ПОЖАЛІЛИ» ПРО ТЕ, ЯК РОСІЯНИ НАШЕ СВОЇМ ВВАЖАЮТЬ

Історія про кримські маяки не нова. Нагадаю як воно було. Коли після підписання угоди про розподіл Чорноморського флоту, його таки почали ділити. Росіяни вирішили, що маяки відійшли їм, хоча в жодному з додатків до документу про це не йдеться. Немає їх і серед об'єктів спільного користування. Українська сторона намагалась довести це в судах. І

Інтерес росіян до маяків не випадковий. Капітан першого рангу в запасі Мисослав Мамчак (він же головний редактор ТРК «Бриз» ВМС ЗС України) пояснює, що маяки – це не просто блимаючі лампочки, це цілі комплекси навігаційних систем. Їх можна використовувати для бойового маскування – за допомогою радіохвиль кораблі ховають біля берега. В такому разі

ське командування вимикало навігаційні знаки, що робило небезпечним перебування в морі суден, траплялися не раз. Наприкінці 90-х Міністерство оборони Росії видало наказ про те, що знімає з себе відповідальність за безпеку мореплавства в цьому місці, мовляв, маяки перейшли Україні. В Раді національної безпеки та оборони терпляче чекають розу-

винна керуватися цивілізованими нормами і правилами поведінки:

– Ми розраховуємо, що прийде час, коли російська сторона просто зрозуміє – іншого шляху, ніж виконання своїх зобов'язань, немає. Тим більше, що процес уже «перевалив» за половину. Як кажуть у нас в народі «вже з базару» – вже менше залишилося, ніж було. До травня 2017 року

таки довела. Усі вітчизняні суди ухвалювали єдине рішення – маяки належать Україні. По-іншому й бути не може. У мирний час вони підпорядковуються Міністерству транспорту, але на випадок бойових дій ними розпоряджатиметься Міністерство оборони. Саме тому такі об'єкти в оренду здавати не можна.

Утім, коли в 2005 році виконавча служба прийшла виконувати рішення суддів, то застала маяки оточені російськими піхотинцями в касках, бронежилетах з кулеметами. Так було з усіма маяками від Тарханкуту до Ялти. Останнім став Херсонський. Його захопили у серпні цього року. Усі перипетії пам'ятає Юрій Лещенко, наглядач маяка на місі Сарич. На його території чоловік і живе. Юрій Іванович був присутній під час візитів інспекторів виконавчої служби: «Прийжджала преса подивитися, як виконавчу службу не пускають. А в Генічеську вже росіяни покликали телебачення, щоб показати як копають ногами всю цю виконавчу службу. На Херсонському маяку навіть погрожували, мовляв, ми могли у вас стріляти, але пожаліли».

на жодному радарі їх не побачиш. Відтак, безперешкодно стріляти можна по чому заманеться.

Крім того, маяки – невід'ємна частина гідрографічної служби. Це вона відповідає за безпеку мореплавства не лише українських суден. Таку службу створили на базі Чорноморського флоту ще за Радянського Союзу. Після розподілу жодна із систем не мала б відходити російській стороні, оскільки за безпеку відповідає країна, яка має вихід до моря і якій належать води. Де-юре усе так і є. Втім де-факто маємо парадоксальну ситуацію, пояснює Мирослав Мамчак, оскільки системою володіє інша держава:

– У нас є мореплавство, є зона відповідальності України за безпеку судноплавства у Чорному та Азовському морях, але немає системи її забезпечення. Впродовж 10 років після завершення розподілу Чорноморського флоту його гідрографічна служба не надала допомоги жодному судну, як українському, так і іноземному, яке терпіло лихо під час тих чи інших ситуацій у морі.

Випадки, коли росій-

міння з боку Росії, адже усі можливі правові методи уже застосували. Володимир Огризко, перший заступник секретаря РНБО і экс-міністр закордонних справ, каже, що навіть незалежні міжнародні експерти юристи висловили свою думку – правда на боці України. Однак Росія не поспішає виконувати своїх зобов'язань. Володимир Огризко:

– Безумовно, наші спеціалісти забезпечують безпеку мореплавства, але це робити значно складніше, коли частина дуже важливих об'єктів перебуває поза контролем української сторони. Ми неодноразово звертали увагу наших російських колег на те, що так чинити не можна, але у них своя логіка.

Як варіант фактичного повернення Україні маяків – радикальніші заходи. Наприклад, одного ранку, коли російські піхотинці міняють варту, силою поставити туди своїх людей. Однак вітчизняна дипломатія вважає такий шлях неконструктивним. Очевидно, що це призведе до загострення стосунків, чого б не хотілося. Володимир Огризко наполягає, що Україна по-

не так багато часу. Ми запропонували план поетапного, так би мовити, виведення російського флоту, щоб саме на травень 2017 року питання було раз і назавжди вирішено.

Та доки Україна дипломатично чекає – росіяни поводяться, як не вельми вічливий гість, який розуміє – перебування його тут тимчасове, тому наслідками своєї діяльності не переймається. Порушення російською стороною умов договорів – не новина. Крім маяків, є й інше. Наприклад, перевезення військової техніки без відома України. В угоді про умови перебування ЧФ РФ у Криму це чітко обумовлено і підписано представниками двох держав. Крім того, український Президент видав два укази, які регламентують такі пересування. Утім досі жодної заявки українська сторона не отримувала. Попри це, лише в липні вітчизняні правоохоронці тричі затримували машини, які перевозили крилаті ракети центральними вулицями Севастополя. Та схоже й це не межа для російського командування.

Юлія Банкова

РОЗПОЧАТО АКЦІЮ «ЧИТАЙ УКРАЇНСЬКОЮ!»

Нації вмирають не від інфаркту – спочатку їм відбирає мову (Ліна Костенко)

Акція «Читай українською!» проводиться громадською організацією «Національний Альянс» та ставить на меті популяризувати україномовні друковані періодичні й неперіодичні видання, показати незадоволення відсутністю достатньої кількості друкованих виднь українською та зібрати підписи для російськомовних видань області з вимогою друкувати їх державною.

Кожен хто прийде на акцію зможе безкоштовно обміняти книжку, журнал, або газету російською мовою, на україномовні друковані видання.

Запрошуємо усіх небайдужих українців взяти участь в акції та зробити свій внесок в захист друкованого українського слова. Слідкуйте за повідомленнями про дату проведення акції у вашому місті!

РІК БЕЗ БАНДЕРИ

22 грудня 2008 року в національній опері ім. Т.Шевченка, під егідою Міністерства культури і туризму України, відбулася урочиста академія на честь 100-річчя від дня народження Провідника ОУН, яка на державному рівні ознаменувала відкриття року Степана Бандери в Україні. Але чи був 2009 дійсно роком Степана Бандери?

Розпочався рік Бандери святковими заходами 1-го січня, які пройшли чи не у всіх містах заходу та центру України. Найбільш масштабними були святку-

вах сім'ї і молоді Стрийського міськвиконкому проводить XV регіональний дитячий та молодіжний фестиваль української естрадної пісні "Цвіт папороті",

присвячені видатному українцю. Такі заходи не оминували навіть Луганськ.

Представники Івано-Франківської "Нашої України" серед всіх бібліо-

очі, поскидали з себе кайдани та ярма, повстали проти своїх ворогів та створили Самостійну Соборну Українську Державу.

Звичайно, що публічне визнання, коли воно робиться від щирої душі та підкріплене ідеологічними переконаннями, є надзвичайно важливою складовою розкриття правди про Бандеру, проте більший акцент просвітницької діяльності мав би припасти на схід, південь і центр України. Відкриття цього року трьох пам'ятників Леніну (один в селищі на півночі Криму, два інших в Луганській області) є вагомим аргументом.

Цього року кожен житель України мав почути хто такий Бандера і за що він боровся. Результатом мало би стати всеукраїнське національне усвідомлення значимості й величчї цієї постаті та загальнодержавне визнання. Однозначно, що цього не відбулося. Більшість Українців сходу і півдня ще досі живуть ілюзіями, фальшивими цінностями й не хочуть дізнатися правди. Їх відношення до Бандери не змінилися.

Рік збігає кінця і потребує свого логічного завершення – надання звання Степану Бандері Героя України посмертно. З подібним зверненням до Президента вже звернулися ряд громадських організацій як України, так і закордону, депутатів кількох рад Західної України, кілька політичних сил та сотні простих громадян. І на даний момент часу є всі підстави сподіватися що це все-таки станеться.

Ющенко, який за 5 років президентства дуже «подорослішав» і нарешті повністю усвідомив за що потрібно боротися, напевно захоче ввійти в історію не тільки, як лідер Помаранчевої революції, а й як Президент, який надав Бандері звання Героя.

За один рік змінити свідомість мільйонів людей практично неможливо, але процес розпочався. Логічним його продовженням мав би стати рік Героїв УПА, рік Романа Шухевича і т.д. Але дивлячись на настрої українців, які не звикли до свободи, наступний Президент України таких намірів не матиме. Більше того, цілком можливо що борця за Україну знову публічно будуть називати бандитом, а всіх його прихильників цькуватимуть.

Лишається бути оптимістами, вірити і робити все можливе, щоб рік Степана Бандери завершився так, як належить, бо найяскравішим спогадом для широкої громадськості цього року залишаться гральні карти із зображенням Провідника ОУН, які є глумом найвищого рівня і принижують не тільки Бандеру та борців за незалежність України, а й всіх свідомих українців!

Майя Москвич

АНДРІЙ ПРИЙМАЧЕНКО: «В УКРАЇНІ МОЖЕ РЕАЛІЗУВАТИСЯ БУДЬ-ХТО, У НАС БЕЗЛІЧ МОЖЛИВОСТЕЙ!»

Розвиток української кіноіндустрії бажає бути кращим. В Україні сперечаються про те, чи сучасне українське кіно взагалі існує частіше, ніж воно у нас знімається. Але є люди, які не беруть участі у даних дискусіях, а просто роблять свою роботу і наштовхують на думку: «Є воно, чи його зараз нема, але точно буде». Мова йде про молодих українських режисерів. З одним із таких ентузіастів мені вдалося поспілкуватися.

Андрій Приймаченко знімає музичні кліпи для українських молодих гуртів, соціальні ролики та короткометражне кіно. Також він є керівником проекту «Передова». Режисер надає перевагу роботам, що мають патріотичне чи націоналістичне забарвлення. І ще, йому лише 21 рік.

– Андрію, розкажи, будь ласка, про проекти, над якими зараз працюєш?

– Наразі, працюю над кількома сценаріями до художніх повнометражних фільмів та над одним короткометражним. Поміж цим йде робота над кількома музичними кліпами для українських виконавців. Над якими казати не буду, бо то доволі конфіденційна інформація, яку не бажано розголошувати, особливо в українській індустрії (якщо це так можна назвати). Кіносценарії в Україні – то річ дуже унікальна, адже професійних сценаристів у нас майже немає. А ті що є – працюють на «милі» та телебаченні.

– Чи виникають певні труднощі при втіленні задуманого, враховуючи українські реалії? І взагалі, чи складно реалізуватися як режисер у нашій країні?

– Труднощі виникають завжди і не тільки у нас. Найголовніша складність – знімати не у Києві. Причина одна: у регіонах немає технічних баз, де можна було б орендувати обладнання, немає компаній, що займалися би організацією зйомок тощо. Але найбільша проблема – нестача професіоналів.

В Україні може реалізуватися будь-хто, у нас безліч можливостей! Режисер – не виняток. Якщо ти хороший режисер, для тебе завжди буде робота. Інша справа – в Україні наразі мало цікавих режисерів зі власним баченням.

Але найважливіша якість для режисера – бути хорошою людиною. Бо так вже історично склалося, що індустрія кіно, реклами та розваг працює на людських стосунках. Це як великий вулик, де всі якимось чином пов'язані. Якщо ти себе добре зарекомендуєш на одному проекті – тебе візьмуть і на інший. А тут вже вступає в гру твій професіоналізм.

– Буває бажання виїхати за кордон і працювати там?

– Бажання, звичайно, виникає. Але не з метою втікти від самого себе, а здобути нові контакти, новий досвід, зустріти нових людей з відмінним від мого погляду на світ. Адже кіно не може бути локальним. Мова кіно – вона універсальна, глобальна. Я не є прихильником глобалізму, але саме кіно дозволяє культурам світу бути збереженими та примноженими.

– Хто з українських режисерів тобі найбільше imponує?

– Любомир Кобильчук, Олександр Кирієнко та Олесь Янчук.

– Як спрогнозуєш розвиток кіноіндустрії в Україні на найближчі 5 років?

– Прогнозувати – справа невдячна, але я залишаюсь оптимістом. Якщо зробити кілька простих речей, то за ці 5 років і справді може утворитись дієва кіноіндустрія в Україні. Першим кроком до відновлення, на мою думку, має стати введення єдиного електронного квитка. Це дозволить кіновиробникам чітко знати скільки вони заробили з прокату і робити розрахунки на наступні проекти. Адже кіно – це не тільки мистецтво, це ще і бізнес. Причому бізнесова частка доволі вагома. Будь-яке виробництво – це конвеєр. То чому ми дозволяємо собі думати, що кіно – річ виняткова?

Розмовляла Ольга Богачевська

вання в селі Старому Угиніві, на Франківщині.

В цей же день в Івано-Франківську відбулося відкриття меморіалу та освячення пам'ятника провіднику ОУН. Відкриття постаментів продовжилось 9 січня, освяченням оновленого пам'ятника в селі Середній Березів на Прикарпатті. Наступний постамент був відкритий 25 серпня у селі Струсів Тернопільського району Тернопільської області. 8 травня у місті Турка, на Львівщині пройшло освячення каменя під пам'ятник Бандері. В Луцьку сесія міської ради лише 29 серпня прийняла рішення про встановлення пам'ятного знаку Провіднику ОУН.

В січні в місті Калуш Івано-Франківської області було відкрито льодовий палац спорту ім. Степана Бандери. Також в Івано-Франківську було відкрито Центр національного виховання учнівської молоді ім. Степана Бандери.

На Львівщині було відновлено музей-садибу С. Бандери, у сільській школі відкрито клас провідника ОУН і на майбутнє заплановано там же створити парк ім. С. Бандери. Іменем Степана Бандери за рішенням Міністерства освіти і науки було названо і гімназію у місті Стрий, де навчався Степан Бандера, а також школу в селі Воля-Задеревацька, де служив його батько Андрій Бандера.

15 січня у Тернопільському обласному архіві відбулося спеціалізоване засідання марки і конверта присвячених 100-річчю. З лютого у Львові волонтери за знання історії роздавали перехожим шалики із зображенням Степана Бандери. В квітні стартувала трафаретна кампанія громадської організації «Національний Альянс» «Бандера – герой!».

4-6 липня відділ у спра-

присвячений 100-річчю від дня народження Степана Бандери. 17-19 липня на Буковині пройшов байкерський фестиваль «Бандерфест - 2009», присвячений тій же даті. 8-9 серпня на Волині цим подіям був приурочений черговий всеукраїнський фестиваль української альтернативної музики «Бандерштат - 2009» організований «Національним Альянсом».

11 вересня в Києві відбулася презентація ювелірної монети, випущеної з нагоди 100-річчя. Також було презентовано збірку дитячих коміксів присвячених голові ОУН, яку підготував СУМ в Україні.

29 вересня, за ініціативи Центру національного відродження ім. С.Бандери та за підтримки Української інформаційної служби (УІС), стартував проект «Молоді про Бандеру», який передбачає ознайомлення з постаттю С.Бандери студентів вузів. Також УІС було оголошено конкурс на найкращий просвітницький матеріал про С.Бандеру.

14-15 листопада в Києві проходили змагання з міні-футболу «Кубок пам'яті героїв-2009» імені Степана Бандери серед молодіжних громадських організацій і студентських команд м. Києва. У змаганні взяли участь 10 команд.

Рік Бандери в Україні супроводжувався також численними виставками, навіть в Харківській області було представлено збірку архівних документів "Славний син України". Проте найцікавішою стала виставка «Степан Бандера: документи свідчать», яка була відкрита 15 жовтня в приміщенні національного музею історії України, де про життя і діяльність Степана розповідали виставлені документи та його особисті речі.

Протягом року проходили численні конференції

тек України розповсюдили книгу, видану тиражем 5000 примірників про Провідника ОУН "Во славу золотого тризуба". Спецвидання про Бандеру – «Провідник», випустив та розповсюджує і СУМ в Україні.

Цього року про Бандеру розповідали не тільки українцям. Голова Тернопільської облради подарував книгу про Степана Бандеру представнику Єврокомісії Дірку Шюбелю. А представники КУН та МНК у Львові подарували книги про лідера ОУН навіть Дмитру Медведєву та Володимиру Путіну (через Генерального консула Росії у Львові).

Круглою річницею цікавилися і в Росії. За результатами Всеросійського центру вивчення громадської думки 6% опитаних респондентів, вважають що С.Бандера – «герой українського народу, борець за незалежність України». Про думку інших не важко здогадатися.

100-ліття з дня народження та 50-ліття з часу вбивства Провідника ОУН Степана Бандери урочисто відзначили і в Нью-Йорку.

Зроблено чимало, Степана Бандеру цього рік було пошановано більше ніж за всі попередні роки незалежності України разом взяті. Але чи відчули цей рік всі жителі України?

Безперечно для середовища націоналістичних організацій та патріотично налаштованих кіл він пройшов не безслідно, але вшановували вони постать Бандери і попереднього року і будуть це робити наступного.

Бандера – не Ленін, який прагнув щоб йому ставили пам'ятники, хотів щоб його портрет висів у кожній хаті, а діти вже в першому класі вчили вірші про «вождя всіх народів». Єдине чого хотів Бандера – це щоб українці «роззули»

ЧИ ВАРТО УКРАЇНЦЯМ БОЯТИСЯ ДІДА МОРОЗА?

Страшно. Уже наступає час Діда Мороза. Холодно і морозно буде в нас у родині від з'ясування стосунків – хто ж саме прийде нас вітати із Новим Роком – Святий Миколай, Санта Клаус чи таки Дід Мороз? Упродовж грудня-січня цей дід у червоному вбранні буде всюдисущий: телевізор, вулична реклама, радіо, заставки в неті. І викликатиме в більшості – веселу посмішку, а у декого крики обурення.

Розпочалося все рік тому із моєї півторарічної доньки та її любові до книжок і всього, що можна читати-розглядати-переповідати. Неодноразово «застукувала» львівських бабусь за інтерпретацією картинок, де зображувався чи то Дід Мороз, чи Санта Клаус - «то Святий Миколай розносить діткам подарунки». Агов, шановні, Святого моя мала добре знає, іконка висить над ліжечком, він приглядається з-за хмаринки, чи чемно поводяться дітки і кому принести подарунок під подушку. Не дуріть дитині голову, кажіть, як є, що то дід Мороз. Натомість чула гнівну відповідь: «А, то ти, молода матусю із вищою освітою, не знаєш, що того мороза придумав Сталін, кат нашого народу?! І Санта Клаус не нашенський, а від американців. А ми маємо вчити дітей патріотизму, в нас є свій Миколай, і дитина то має знати!»

Історія Діда Мороза довга і заплутана, критикована на початку ХХ ст. Російською православною церквою разом із ялинкою. Російська інтелігенція, керуючись модою на європейську ялинку, шукала їй супутника, другого Святого Миколая. Так з'явилися образи – прототиби Діда Мороза – дід Шишкарь та декадентський Йолкич. Новорічну ялинку, яку, як каже львівська бабця, «придумали кляті москалі», ті ж москалі у 1928 році заборонили. За прояви буржуазії із недосяжними пролетаріату розвагами та подарунками. Але одумались і зробивши із неї замітник різдвяних святкувань, реабілітували у 1936 році. У переддень 1937-го Дід Мороз став обов'язковим учасником дитячих ялинок. «Живцем» прихоронив на свято і роздавав подарунки. Не Сталін, а другий секретар ЦК КП(б) України, яким у той час був Постишев, зрозуміло, що за погодженням Кремля, відновив дореволюційний сценарій. Так що «батьківщина» Діда Мороза не в Московії, а в пролетарській першій столиці України – Харкові.

Сьогодні моїй доці 2,5 роки. Бородатого Миколая у єпископському вбранні впізнає серед всіх святих, упродовж року згадає, говорить про нього, оскільки він ЗАВЖДИ поруч дитинки і в курсі всіх, особливо не дуже хороших справ. І прийде у зимовий час із довгоочікуваним подарунком саме із неба. Цьогоріч її знову будуть збивати із пантелику старими розмовами.

Не будемо детально пояснювати походження і відмінності між Св. Миколаєм і Морозом. Прикро, що нав'язали нам того діда, підміну. Але за 70 років свого існування він вже зайняв своє місце. І набагато мізерніше, в порівнянні зі справжнім Святим. Що, заборонити його в Україні, де не заборонено КПУ? Все одно буде лізти з-за кордону. А коли ввійдемо в Євросоюз, то боротимемось із Сантою? Та хай собі плентаються під ялинкою на новорічні свята. А позитив і подяку спрямуймо до справжнього – дитина шонедрілі може ставити свічечку своєму заступнику, радитись і жалітись йому, просити чупа-чупси (найбільша розкіш моєї малечі, на всю церкву просить!). Із найменших літ ставитися із повагою та легким острахом перед всевидячим оком. А до Діда Мороза будемо ставитися як до всіх казкових персонажів: кощеїв, драконів та гномів, що живуть у дитячому світі.

Не потрібно їх забороняти, просто допоможіть дитині розставити пріоритети, зрозуміти суть образів, якими вона оточена. Не заплутуйте у жорстокому історичному минулому – з'ясовуйте його, обговорюйте, робіть висновки, тільки не відкидайте безслідно. Бо це значить, що воно нічого нас не навчило. Не потрібно забороняти ялинку на перше січня – хай інтерпретоване світове дерево вносить добробут на Новий Рік. Але обов'язково хай господар на Святвечір внесе до хати дідуха, пшеничний сніп. І буде кутя, узвар. І буде НАША традиція, НАША історія і НАШЕ майбутнє – обдумане, свідомо обране, позбавлене страху минулого.

Віра Шпирка. м. Львів.

СС «ГАЛИЧИНА» – НЕВИЗНАНІ ГЕРОЇ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Невизнання сучасною українською владою національних героїв, схоже, стає звичним явищем. Навіть гірше – поряд із пропагандою псевдогероїв мертвого, вже 19 років, союзу, народні обранці, різних мастей, гарантії і «ті, що працюють» активно очорнюють справжніх героїв, що боролися не за батьку-Сталіна, не за колгоспне рабство і ГУЛАГівські «курорти», не за Третій Рейх і не за «новий порядок», але, як справжні воїни, зі зброєю в руках виборювали ту саму, омріяну нацією і оспівану її поетами «Вольную волю».

Мову сьогодні ведемо не про Українську Повстанську Армію, для визнання і популяризації котрої робляться хоч якісь кроки, а про звичайних українських хлопців, що пішли трохи іншим шляхом до здобуття самостійності України. Поговоримо про тих, кого ура-патріоти і вчорашні партноменклатурники, а сьогодні націонал-демократи, таврують «фашистами», зрадниками, гітлерівцями і т.д. Поговоримо про видатну сторінку української військової історії – Першу українську дивізію Української Національної Армії – дивізію «Галичина».

То чим була Дивізія «Галичина»? - нацистськими колаборантами, чи борцями за вільну Україну? Щоб це зрозуміти, поглянемо на 60 з лишком років назад, на формування та бойові дії Дивізії.

Трохи історії. Після розгрому німецької армії під Сталінградом та грандіозного відступу Вермахту після першої великої поразки у війні, керманічі Німеччини зрозуміли хибність німецької політики на сході і необхідність її радикального перегляду. Адже Німеччина не безмежна і людські ресурси теж, крім того, підтримка місцевого населення, що «за замовчуванням» негативно ставилося до більшовиків, теж багато означала. Ці глобальні чинники примусили Адольфа і компанію дослухатися до таких людей, як губернатор Галичини Отто Вехтер та голова Українського Центрального Комітету (УЦК) Володимир Кубійович.

Згадаймо, що Галичина тоді не входила до території, підконтрольної садисту Еріху Коху, але порядки тут були значно м'якші, адже Ото Вехтер прихильно ставився до українців Галичини, що викликало схвалення населення. Відтак, коли у квітні 1943 року пролунав заклик добровольців до Дивізії, зголосилося не багато не мало – 84 тисячі чоловік. Це були люди з різних районів Галичини, міст і сіл, звичайні сільські хлопці та інтелігенція, вихідці зі всіх станів суспільства. Проте об'єднувало їх спільне бажання – стати активними учасни-

ками змагання за волю України і зі зброєю в руках боротися проти більшовиків. Урочиста дефілада добровольців відбулася 18 липня 1943 року.

Як відомо, Вермахту заборонялося мати у

або були вбиті чи взяті в полон советами. Разом із запасними частинами, що в оточення не потрапили, дивізія тепер нараховувала близько 8 тисяч людей і була відведена з фронту для переформу-

своєму складі не німецькі формування, саме тому «Галичина» увійшла до військ СС. Дивізія формувалася в складі Ваффен-СС, тобто загальних, фронтових СС, що не мали жодного стосунку до каральних формувань типу «Тотенкопф» чи зондеркоманд.

Дивізія проходила вишкіл з 1943-го по 28 червня 1944 р., коли за наказом командувача групою «Північна Україна» генерал-фельдмаршала Вальтера Моделя дивізія була введена до складу 13-го корпусу 4-ї танкової армії, яка тримала оборону 160-км відтинку фронту біля м. Броди. Дивізія «Галичина» зайняла другу (запасну) лінію оборони фронту довжиною 36 км.

У героїчному бою під Бродами, коли німецькі частини були деморалізовані та суттєво ослаблені, українці проявили себе як справжні воїни, відважні та безстрашні, для котрих смерть за Батьківщину – героїський чин і це Дивізія доводила потім неодноразово. Проте, не зважаючи на героїзм та вміння, «Галичину», як і весь 13-й корпус, було оточено і треба було прориватися.

В результаті прорвалося близько трьох тисяч чоловік, приблизно стільки ж пішло в УПА

вання.

До кінця війни «Галичина» вела успішні бойові дії, протистоячи червоній заразі. Знаменною датою є 17 березня 1944 року, коли було створено Українську Національну Армію, куди увійшла Дивізія. 25 квітня частини дивізії були приведені до присяги на вірність Україні. 7 травня, генерал Шандрук наказав дивізії відійти з лінії фронту не пізніше 8 травня, форсованим маршем перейти за р. Мур в зону окупації західних військ. Дивізійні сапери налагодили міст через ріку, яким скористалася не тільки дивізія, а й відступаючі німецькі та угорські частини. Радянські війська в районі Юденбургу танковим ударом розсікли дивізію на дві частини. Незважаючи на це, основна частина дивізії опинилася в англійській окупаційній зоні в районі Тамсвега, а командування УНА і менша частина 1-ї УД були інтерновані американцями в Радштадті.

Ось така історія, сповнена драматизму, але від того не менш реальна, ніж будь-що інше. Але давайте повернемося до питання, котре було поставлене на початку – ким були дивізійними? Героями чи зрадниками, борцями за Україну чи колаборантами?

Численні жертви Дивізії в ім'я України довели те, що воювала вона не за Гітлера чи Рейх і не за новий порядок, а усі сили доклали до того, щоб боротися проти найбільшої загрози Україні – кривавого совєцького терору. Так, Дивізія перебувала у військових формуваннях іншої держави. Але давайте згадаємо Українських Січових Стрільців, котрі теж воювали на боці іншої держави, проте ні в кого сьогодні не вистачить нахабства сказати, що УСС – зрадники і австрійські колаборанти.

Сьогодні навіть серед сил правого спрямування розійшлися думки в питанні державного визнання Дивізії. Одні вважають що визнавати СС «Галичину» потрібно одночасно з УПА і нехайно. Адже дивізійники, як і повстанці, не воювала проти мирного населення, не брали участі в каральних акціях, були широко підтримана широкими верствами суспільства Галичини.

Інші кажуть, що це сьогодні не на часі. Адже суспільство навіть на заході України сприймає це військове формування неоднозначно. Що вже казати про владу, яка ще не визнала воюючого стороною навіть УПА, до котрої значно менше запитань, ніж до «Галичини».

І логіка в такій позиції є, адже хто ловитиме двох зайців – жодного не спіймає. Сьогодні всі праві громадсько-політичні сили мають сконцентруватися на роботі по державному визнанні УПА, а потім надійде і черга дивізійників. Відтак, поки що затягуємо паски та готуємося до тривалої облоги. Зрештою, жодні борці за волю України не воювали заради визнання, а заради незалежності нашої Батьківщини.

І сьогодні героям Другої Світової війни, що воювали за українські інтереси, важливішим є усвідомлення простими українцями того подвигу, що вони здійснили для України. І українці це розуміють! Молоді люди, що не задурені совєцькою пропагандою, знають, хто був героєм, а хто ні. Найкраще сказав про це Леонід Муха, голова Львівської Управи ветеранів Дивізії, на презентації фотоальбому про «Галичину»: «Боягузливий історики бояться зазирнути правді в лице, але таких ми маємо істориків. А молоді люди – не бояться, наша історія – це їхня історія».

Володимир Галишин

«С.К.А.Й.»: МИ ХОЧЕМО, ЩОБ НАША МУЗИКА НАДИХАЛА

Цей гурт варто почути наживо. Бо саме після перших відвідин їхнього концерту, я просто таки закохалась в цю музику. Щирість їхніх пісень дістає до глибини, сила вокальної і музичної подачі викликає мурашки по шкірі. Мова про гурт «С.К.А.Й.» – тернопільських хлопців, які змогли підкорити вітчизняний шоу-бізнесовий ринок. Велика заслуга їхньої популярності – талант лідера колективу Олега Собчука, привітного та вельми цікавого співрозмовника.

Є люди, про знайомство з якими ти давно мрієш?

Одна така моя мрія вже здійснилась. Це Юрій Шевчук – лідер ДДТ. Ми з ним не лише познайомились, а й виступали на одній сцені. Тепер я маю честь вільно говорити з цим музикантом по телефону, коли забажаю. Якби років десять тому хтось мені сказав, що так буде, я б покрутив пальцем біля сконі й сказав, що це неможливо. Ще хотілося б познайомитись із Земфірою. Думаю, це попереду. З Placebo круто було б виступити на одній сцені. Впевнений, це реально. А всіх інших людей, з якими б я дуже хотів поспілкуватись, на жаль, вже немає в живих. Це Фреді Меркюрі, Джим Моррісон. До цього переліку входять і хлопці з Бітлз.

Напружує, коли впізнають і шепчуться за спиною?

Такі ситуації вибивають із колії, коли ти чуєш якийсь незрозумілий сміх. Відразу думаєш, що там із тобою не так. Хоча я знаю, що зазвичай це не насміхання з мене. А просто якийсь такий веселий добрий «гон». Все одно це трохи дратує. Не подобається, коли йдеш містом сам або з сім'єю, а якісь дівчатка з мобілками ходять навколо, роблячи вигляд, що розмовляють по телефону, а насправді знімають на відео. Вони думають, що я їх не помічаю. Це дурниця. Я всіх бачу. Дивно, коли бігають навколо, хіхають, потім втікають, і лише через годину наважуються попросити автограф. Чому б просто не

підійти до мене одразу, не привітатись, не порозмовляти. Я б із радістю відповів взаємністю, запросив на концерт, подякував за те, що нас слухають і люблять. Нашіптувати слово «скай» дуже важко, бо у ньому є літера «с», яка у вимові дає високі частоти, відповідно, такий шепіт легко вловлюється.

Тебе знають як веселу людину?

Я частіше веселий, аніж понурий. Хоча різні періоди бувають, мабуть, як і у всіх. Від мене можна почути і смачний чорний жарт, і навіть вульгарний, хоча мені з цим пощастило – з моїх вуст це буде звучати нормально. Треба знати, коли жартувати можна, а коли не слід. Просто не перегинати палицю. От і все.

Ваш колектив має якусь творчу концепцію?

Ми змагаємось за коктейль з добра, свободи, позитивної енергії та любові. Звісно, це треба розуміти в переносному значенні, але так воно і є. Я переконуюсь у цьому на наших концертах, коли бачу очі людей, їхнє сприйняття нашої творчості. Часто це викликає в мене сльози. В такі моменти відчуваю відповідальність перед своїм слухачем, і виникає усвідомлення того, що я не маю права зраджувати ці очі. Ми хочемо, щоб наша музика надихала.

Трапляється, що приїжджаєте на концерт, а людей мало або публіка не ваша?

Бували такі клубні виступи, коли організатори не забезпечили належної реклами. Але іноді десяток людей дає таку підтримку,

такі емоції на концерті, що на недоліки не звертаєш уваги. Одного разу виступали на фестивалі в Любліні. Тільки-но заграла наша перша пісня, народ витягнув український прапор і одразу всі почали відриватись. Було надзвичайно приємно, бо, як правило, драйв починається вже десь посередині або наприкінці виступу. А тут ще й за кордоном. І національний прапор майорить. Ну, дуже втішило.

«С.К.А.Й.» брав участь у двох турах з релігійним присмаком. Це позиція?

Особисто я – православний, але музиканти в нашому гурті мають дуже різні релігійні погляди. Ми цим не переймаємось. Головне поважати один одного і просто вірити. Це дуже індивідуальна річ. Нікого не хочу образити, але я вважаю, що мета музичних турів з релігійним відтінком викликає більшу повагу, аніж концерти в підтримку якихось торгових марок.

Ти співаєш українською. Чи можна буде почути російськомовну пісню?

Ну, хіба що в дуєті. Не хочу відкривати таємницю, але є вже домовленості. Важливо тут єдине – це робиться не для виходу на російський ринок, до чого вдається багато українських зірок, а заради подолання стереотипів щодо ворожості нашого народу із російським. Бо політики штучно сварять нас, розділяють на Схід і Захід, а у творчості не повинно бути меж. Люди собі просто живуть, одружуються, виховують дітей, ходять на роботу, в магазин, а політики через засоби ма-

сової інформації роблять нам погоду.

Політикою цікавишся чи, як багато музикантів, уникаєш її?

Не можу так сказати, але я відчуваю як політика на мене тисне. Вона заважає жити. Через свій негатив, через те болото, якого там не меншає, на жаль. Тому в Києві в мене телевізора нема. Коли приїжджаю в рідний Тернопіль, то я той телевізор навіть не дивлюся, проводжу час з дітьми. Однак бачу «наслідки» політики на вулицях, чую про що говорять прості українці. Це засмучує.

Знаходиш час читати книги?

Товаришую з письменником Анатолієм Дністровим, і саме він мене постачає літературою. Читав недавно «Дон Кіхота», Жадана, збірку поезій «20 австрійських поетів». Іноді читати лінь, бо для цього потрібне нахнення. Але загалом частіше читаю в турах, адже буває вільний час. Своє нахнення часто спрямовую на власну писанину. А ще вчусь грати на фортепіано, та й на гітарі побренькати хочеться. Тому час на книги не завжди знаходиться.

Любиш довго поспати?

Часто сняться сни?

До жайворонків зараховувати мене не можна ні в якому разі. Я – остання сова. Люблю пізно лягати і спати якомога довше. Але за потреби встану в будь-який час. А от сни іноді навіть запам'ятовую. Кажуть, що сновидіння сняться творчим людям, складним за своїм внутрішнім світом. Але я не згоден. Хто з нас простий? Бомж простий чи, може, політик? Ми всі складні. Просто треба бути мудрими, і тоді все буде добре.

Розмовляла Ірина Качан

Довідка

Гурт був заснований у 2001 році. В цілому музиканти визначають свій стиль як поп-рок. Пісні С.К.А.Й. – це окремі оповідання про стосунки людей, про почуття та про все те, що оточує хлопців у житті. Хлопці взяли участь у таких фестивалях як „Червона Рута“, „Перлини сезону“, „Таврійські ігри“.

С.К.А.Й. співпрацює з Lavina Music. Все почалось після того, коли генеральний директор лейблу Едуард Клім побачив живий виступ гурту в проєкті «Свіжа кров» на телеканалі М1 після чого одразу ж вирішив зайнятись продюсуванням гурту.

Першим музичним вибухом, що привернув до гурту увагу „широкого загалу“, став трек „Тебе це може вбити“ – справжній хіт, що одразу здобув ротації на 25 радіостанціях України. На цю ж пісню було відзнято кліп.

У 2006 році компанія Lavina Music презентувала дебютний альбом гурту, під назвою „Те, що треба“. Хіти з альбому одразу ж потрапили до ротацій на радіо. Згодом вийшло відео на одну з головних пісень альбому „Те, що треба“.

В 2007 році з'явились відеокліпи на композиції «Як мене звати» та «Best друг», в яких гурт звертає увагу суспільства на критичну ситуацію поширення СНІДу в Україні, а також розкриває проблему ВІЧ-позитивних людей.

Навесні 2008-го гурт отримує премію "НеПопса", засновану радіостанцією "Джем ФМ". Фронтмен гурту С.К.А.Й. Олег Собчук став переможцем у номінації «Кращий вокаліст». У номінації «Кращий альбом року» була відзначена платівка «Планета С.К.А.Й.» гурту С.К.А.Й.

У 2009 році, вже вдруге радіостанція ДжемФМ нагороджує гурт С.К.А.Й. Цього року за досягнення музикантів у галузі рок музики гурт отримує одразу дві статуетки "НеПопса". Відео робота С.К.А.Й «Подаруй світло» перемогла у номінації «Кращий кліп року».

Наразі триває робота над третім альбомом гурту.

www.nation.org.ua

МАРИНА

Цех. Робітники радісно працюють, точать деталі. Грає музика Пуччіні. Один з робітників порається з чимось мініатюрним. Пісня закінчується, звучить гудок, що сповіщає про закінчення зміни. Робітники прибирають робочі місця. Раптом Микола голосно каже:

- Товариші, а давайте попрацюємо ще, виконаємо подвійну норму!

Всі працівники його радо підтримують.

Старший уже робітник:
- Молодець, Миколо, гарно придумав!

Микола стає знову за верстат, тут до нього підходить Семен .

Семен :
- Миколо я не можу лишитись на другу зміну!

- Нічого, я за тебе все доброблю!

- Дякую, друже!

Семен йде. Вийшовши з прохідної, дістає коробочку з кишені, розкриває, а там чудернацькі сережки. Він бере їх у руку, роздивляється на сонці й сміється сам до себе.

Семен заходить у квартиру, в руках у нього коробочка.

- Кохана ластівко, билиночко моя, я прийшов уже, а ти де є, моя квітко!

Семен проходить на кухню, нікого нема, заходить в кімнату.

На підвіконні, обійнявши коліна сидить жінка, вбрана у стилі 30-их років з цигаркою в мундштуці.

- Чого мовчиш, зоре моя?

- Нічсво я не малцю....

- Щось трапилось?

- Ах, Семьон віділ би ти, якіє серьгі с бріліантамі пада-ріл маєй падружке кавалер, юріст вишшей категории, междупрочім.

Семен знітившись ховає коробочку собі до штанів.

- Што там у тебя, помічає рух жінка.

- Нічого, Марино, нічого...

- Да брось, пакажи!

Семен невпевнено дістає з кишені коробочку і віддає її жінці. Марина відкриває коробочку, й заливається сміхом.

- Марино, навіщо ти так зі мною?

- А ти зачєм са мной так? Я

тебе всю себя, всю ціліком, а ти...

- Я ж від усієї душі, Марино, 2 місяці відточував...

- Не називай мене так! Боже, скільки ти іщю будеш іздеватся нада мной!?

Марина починає плакати й вибігає з кімнати. Чути плач на кухні.

Семен:
- А знаєш, наш цех привати-

зують і у нас буде новий на-чсеха, можливо, мене виберуть. Оклад в три рази вищий буде.

Плач стихає, Марина по-являється з-за дверей кухні. Марина тихо і плавно:

- Начальнік цеха...

Микола радісно.

- Так... звичайно є ще канди-

датура Миколи, але....

Марина підходить до Семена.

- Нет нікакіх “но”, нікакова

Міколи! Ти понял?

Семен відходить.

Семен:
- Так, але...

Марина:
- Апатя “но”!

Семен:
- Це я так про Миколу... щоб

не зурочить, розумієш, зви-чайно що оберуть мене, тут і мови не може бути.

- Вот і харашо. Я в ванную.

Семен лишається сам в кімнаті. Він задумано дивиться в нікуди. Цех, робітники приби-

рають верстати і йдуть в імпро-візовану кімнату відпочику.

Останнім заходить Микола.

Один з робітників:

- Який милий відпочинок

після праці, надіюсь після при-

ватизації нам подовжать робо-

чий день!

Всі з розумінням підтри-

мують товариша.

Микола:

- Товариші, нарешті наш цех

приватизують, а скільки пере-

пон було... Хитає головою, уя-

віль собі тільки світ в

приватизованому цеху, де від

нас нічого не залежить, де воля

одного власника є законом для

всіх.

Микола вдивляється десь вда-

лечинь й замовкає. Настає

тиша, всі переводять погляд за

Миколою, вдивляючись наче в

проекцію щасливого майбутнь-

ого.

У ванні повній піни лежить Марина. Чути як Семен виходить з квартири.

Найстарший робітник:

- Гаразд, хлопчики, пора іти!

Всі згоджуються та йдуть одягатися. Микола йде назад до верстатів.

- Ти куди, Миколо ?

- Мені ще потрібно виконати норму за Семена!

- Тоді до завтра, друже!

- Бувай здоровий! - про-

щаються з Миколою товариші.

Микола:

- Щасливо!

Микола заходить в цех, підхо-

дить до програвача й ставить

платівку, з колонок, що висять

високо над станками, лунає

“Дует квітів” Лео Деліба.

Включає верстат і починає пра-

цювати, вправно виточуючи де-

таль.

Відкриваються двері цеху, за-

ходить Семен. Він бачить, як за

його верстатом працює Микола.

Семен повільно іде вперед, зні-

має з вішачка біля входу фар-

тух, підходить до столу, на

якому лежить великий гасчний

ключ. Семен бере ключ, обмо-

тує його фартухом та підкрада-

ється до Миколи. Музика стає

все плавнішою й плавнішою,

Враз Семен б’є Миколу по го-

лові гасчним ключем. Микола

непритомний падає долілиць.

Семен зі зловтіхою дивиться на

жертву.

Ранок. Робітники ідуть на ро-

боту в цех. Серед них і Семен.

До них підбігають товариші.

- Хлопці, ви чули, що ста-

лося?

- Що ? - здивовано запитують

робітники.

- Миколу мертвим знайдено!

- Як мертвим?

- Отак, прямо під колонками,

кажуть, нібито щось заклонило,

поліз він лагодити й впав!

- Де заклонило? - не розуміє

один з робітників.

- Та колонки заклонило – по-

яснюють йому.

Всі мовчки з жахом

переглядаються між собою.

Семен наче прокинувшись від

нічного кошмару:

- Миколо!!!

Семен біжить до цеху, проби-

рається крізь коло товаришів

присідає біля Миколи й плаче.

Чути сирени швидкої. Семен

несе на руках до карети швид-

кої Миколу позаду нього ідуть

усі робітники.

Володимир Антонюк

АРТ-ЗАХІД
КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКА АГЕНЦІЯ

— комплексна організація концертів,
корпоративних вечірок, фестивалів
(сцена, звук, світло, виконавці);
— креатив-продюсування музичних
гуртів та виконавців;
— PR-менеджмент та реклама;
— дизайн та поліграфічні послуги.

м. Луцьк,
пр-т. Перемоги, 17, офіс 36
тел. 093-850-12-94
e-mail: art.zaxid@gmail.com
ICQ: 287 231 072

З ПИТАНЬ ОТРИМАННЯ
ГАЗЕТИ ПИШІТЬ НА
E-MAIL:
MOSKVICH_MAJA@UKR.
NET

ОБГОВОРЮЙТЕ СТАТТІ
НА ФОРУМІ “ПРАВОГО
ПОСТУПУ” НА САЙТІ
WWW.NATION.ORG.UA

ПИТАННЯ ТА ПРОПОЗИ-
ЦІЇ НАДСИЛАЙТЕ НА
E-MAIL:
RUSYCH@UA.FM

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

В 2010 РОЦІ ЖИТИМЕМО ЗА
“КОЗАЦЬКИМ КАЛЕНДАРЕМ”

17 грудня, в Луцьку відбулась презентація ви-
дання «Козацький календар 2010».

Дізнатися цікаві й подекуди маловідомі факти нашої
минувшини пропонує викладач історії Віталій Січка-
чук. Напередодні Нового року він випустив “Козацький
календар-2010”. Створював його киянин 10 місяців,
власноруч малював усі ілюстрації. Якісно зроблений та
виданий календар стане не просто окрасою офісу чи
дому, а й хорошим довідником. Окрім яскравих зобра-
жень життя козаків, до кожної сторінки на кожен місяць
додано коротку історичну довідку. Причому майже всі
згадані події є маловідомими.

«Мене як фахового історика, я закінчив інститут Дра-
гоманова, козацька тематика давно цікавить. Однак на-
бридло, що знання більшості людей тут обмежуються
згадками про Чигирин і битвою під Конотопом», – каже
автор. Наприклад, на квітень-місяць у календарі можна
дізнатися про напад запорожців на німецьку піхоту. “У
квітні 1638-го біля міста Говтва запорозькі полки під ке-
рівництвом гетьмана Якова Острянина розбили військо
Стефана Потоцького, яке мало придушити козацьке по-
встання”,— йдеться у довідці.

Під час презентації відбулися виступи молодих пое-
тів та бардів. Також кожен бажаючий міг придбати собі
екземпляр цього чудового календаря.

ПРЕМІЇ

«БУКВОЇД» НАЗВЕ НАЙКРАЦЬУ
КНИГУ 2009 РОКУ

Літературний портал «Буквоїд» оголошує рейтингове
голосування читачів за найкращі книжки у жанрах поезії
та художнього прози «Моя книга-2009». Як повідом-
ляють організатори голосування, упродовж грудня чи-
тачі видання матимуть змогу визначити найкращі
книжки. Голосування за найкращу книжку поезії відбу-
деться з 14 по 21 грудня. А за найкращу книжку прози –
з 21 грудня до 28 грудня.

Списки номінантів

Поезія

Сергій Жадан. «Лілі Марлен»
Оксана Забужко. «Друга спроба»
Юрій Кучерявий. «Пам’ять і місце»
Олег Коцарев. «Перший ніж»
Ігор Павлюк. «Україна в диму»
Наталія Пасічник. «Гра в три руки»
Максим Розумний. «Багрянолиці»
Тарас Федюк. «Горище»
Микола Холодний. «Повернення»

Проза

Галина Вдовиченко. «Тамдевін»
Люко Дашвар. «РАЙ.центр»
Іздрик. «Таке»
Олесь Ільченко. «Місто з химерами»
Андрій Кокотюха. «Аномальна зона»
Марія Матіос. «Чотири пори життя»
Євген Положий. «Вежі мовчання»
Ірен Роздобудько. «Гра в пацьорки»
Олесь Ульяненко. «Там, де Південь»
Василь Шкляр. «Чорний ворон»

Підбиття підсумків - 29 грудня 2009 року. Віддати
свій голос можна буде у розділі «Опитування» portalу
«Буквоїд» (www.bukvoid.com.ua).

Правий Поступ

Засновник і видавець -
Громадська організація “Національний Альянс”

Головний редактор - Олександр Машлай
rusych@ua.fm

Редколегія: Ігор Гузь, Сергій Мартинюк, Ольга Бога-
чевська, Анастасія Станко, Майя Москвич, Воло-
димир Галишин

Літературний редактор: Валентина Машлай

Дизайн та верстка: Got

Адреса редакції: 43000, м. Луцьк пр. Молоді, 13-б

Відповідальність за достовірність інформації несуть
автори публікацій. Редакція не завжди поділяє
думку авторів і залишає за собою право редагувати
та скорочувати матеріали. При передруці посилання
на Правий Поступ обов’язкове.

Друк ТзОВ “Друк Волині” Обсяг - 2 ум. арк.

Тираж: 1000 екз.

Свідоцтво про державну реєстрацію ВЛ№ 350-84Р видане Го-
ловним управлінням юстиції у Волинській області 25.08.2009 р.